

Φανάρι Αθηνών και Εθνικής στο ποτάμι, κάτω από την ανισόπεδη. Κίνηση και ζέστη, κάνω δεξιοτεχνία με το XR ανάμεσα από τα σταματημένα, μέχρι που φτάνω στον κόκκινο σηματοδότη. Σταματώ και ακούω: «*Νικόλα*», γυρίζω, αντικρίζω μια γνώριμη μορφή στη θέση του οδηγού σε φορτηγό.

«*Κάνε δεξιά*» συνεχίζει και λίγες στιγμές αργότερα συζητούσαμε. Γιάννης το όνομά του, γνωστός από τον [«Πήγασο»](#). Ερχόταν κάθε μέρα με ένα σκουτεράκι ανάλογα με το κυλιόμενο ωράριό του για να αναλάβει υπηρεσία στην κεντρική πύλη. «*Ποιόν θέλετε;*», «*α, μάλιστα για τις αγγελίες γάμου*», «*παρκάρετε εκεί παρακαλώ*» και βέβαια να έχει πάντοτε το νου μήπως έρθει ή πότε θα φύγει ο μεγάλος.

Τον εκτιμούσα τον Γιάννη, διότι παρέμενε γελαστός και αισιόδοξος σε όλο το κατηφόρι του μαγαζιού, είχε σφικτή χειραψία, ήταν και ακόλουθος σε κάθε ανοησία που γινόταν με δυο ή περισσότερες ρόδες, όταν η μεγάλη αυλή ήταν άδεια.

Όπως όλοι έτσι και αυτός τέτοια εποχή πέρσι, κοίταζε για δουλειά.

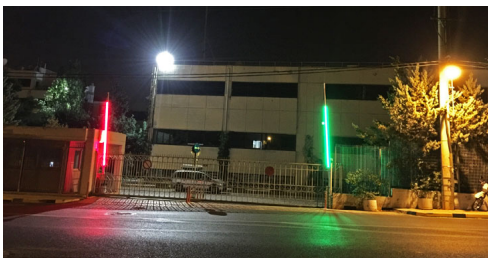
-«*Ε τι να κάνω; 3 ευρώ την ώρα, 12ωρη βάρδια καθημερινώς, κάποιο ρεπό που και που, βενζίνες και πετρέλαια έβαζα όλο το καλοκαίρι πέρσι σε σταθμό καυσίμων. Είμαι και 50 πια, οι αντοχές μου δεν είναι ίδιες. Γύριζα σπίτι ξεθεωμένος, αλλά μιλά δεν έβγαζα, καθώς έπερεπε να βοηθήσω την μεγάλη να προετοιμαστεί για Πανελλήνιες*»

-«Και τώρα, τι είναι αυτό»; Ρώτησα δείχνοντας το φορτηγό.

- «Ευτυχώς είχα επαγγελματικό δίπλωμα, κάποιος φίλος με θυμήθηκε και μεταφέρω αγαθά κάθε μέρα. Πολύ καλύτερα», συμπλήρωσε χαμογελώντας.

Είπαμε ότι είπαμε και έφυγε για το δρομολόγιο μέχρι τον Ασπρόπυργο. Απομακρύνθηκε σβέλτα πάνω στην οδική αρτηρία η η φορτηγίδα, με τα λευκά σέβεν ντέυς στον κόκκινο κύκλο, και την κοιτούσα σαν κάτι που πριν καιρό, δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα συνέβαινε.

Δυο εικοσιτετράωρα αργότερα, μια παρέα γνώριμη από τον επαγγελματικό κύκλο του Πήγασου κάτι κουτσόπινε, μέχρι να αρχίσει να μαζεύει τραπέζια και να κλείνει φώτα ο «Κεράτσας», καθότι περασμένες δυο. Μνημονεύσαμε το παρελθόν, θυμηθήκαμε θύτες και θύματα όπως και τα αδιέξοδα που προηγήθηκαν στο μαγαζί πολύ πριν το τέλος του. Παρά τις απουσίες, καθότι ο υψηλότερος είχε υψηλά καθήκοντα, ενώ ο πιο μικρός το δέμας εργαζόταν, γελάσαμε, είπαμε συντομότερα το επανειδείν και χωρίσαμε. Στο γυρισμό πέρασα μπροστά από το μαγαζί. Σχεδόν το επεδίωξα.

Με την σειρόμενη μεγάλη πόρτα κλειστή και ασφαλισμένη, τις μπάρες χρωματισμένες σαν σπαθιά των τζεντάι, τους προβολείς να λούζουν με ψυχρό φως την είσοδο του άδειου, μεγάλου **κτίριου** και τις ανταύγιες να αντανakλούν πάνω στην άσφαλτο. Στην αριστερή γωνία, μέσα από το παράθυρο του φυλακίου, ίσα που φαινόταν το φωτεινό σημάδι μιας οθόνης τηλεόρασης, μοναδικής παρέας του μοναχικού παρόντα σε όλο το οικοδόμημα.

Του νυχτοφύλακα.

Κάποτε, τότε που υπήρχε δραστηριότητα, ξημέρωναν εκεί μέσα κάποιοι που ήξερα.

Ανάμεσα σε αυτούς και ο Γιάννης.

Και κάποιοι κοιμόντουσαν, μέρα μεσημέρι.

Τι να πείς;